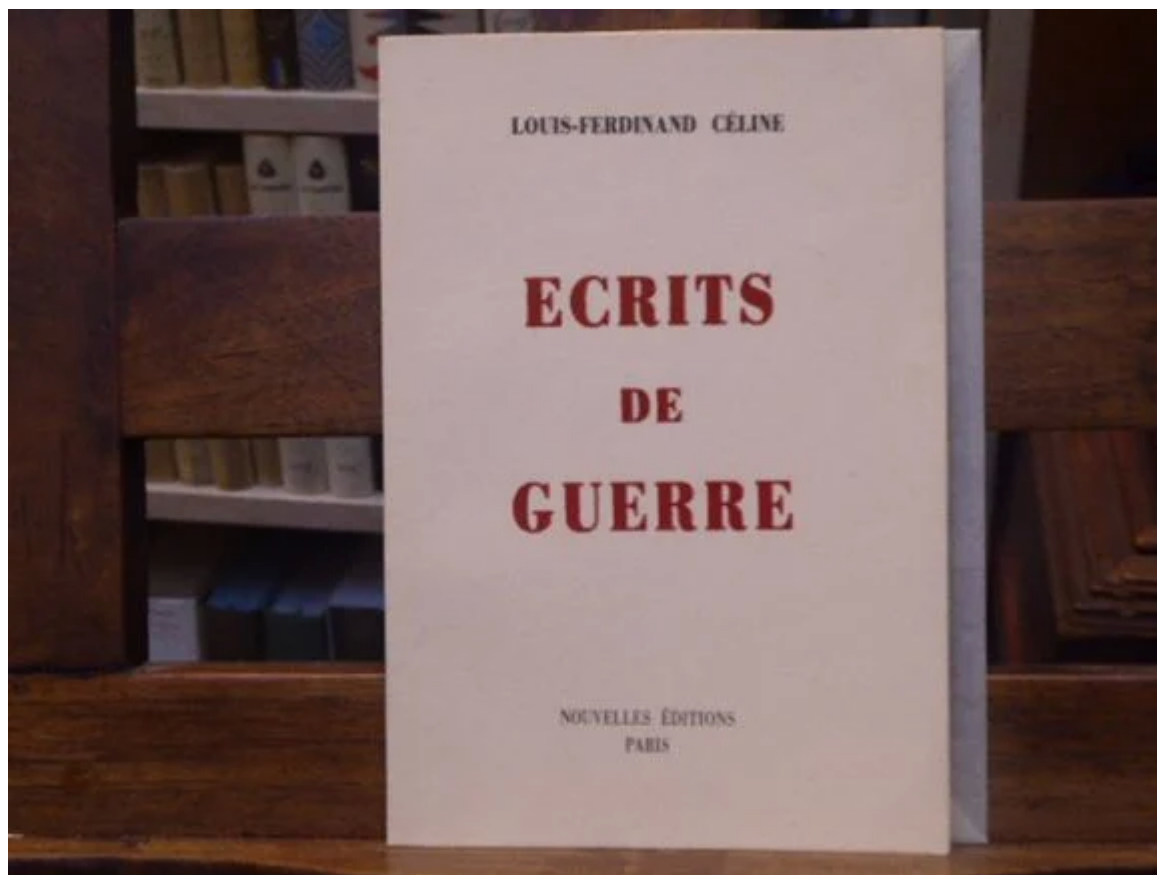

Vedle ilegálních Ecris de Guerre jsou k dispozici i kritická vydání listů, v Cahiers Céline 7 a Lettres des années noires

Autor: Redakce

Původním naším záměrem bylo připravit k českému vydání Célinovy veřejné listy psané za války pro francouzský kolaboracionistický tisk. Vyšly takřka v úplnosti „ilegálně“ roku 1990 v Paříži pod názvem *Ecris de Guerre* u poloanonymních Nouvelles Éditions [Les Amis de Gustave Le Bon], a ještě před několika lety je nabízel katalog nakladatelství **L'Homme Libre**. Avšak poznámkový a jiný aparát k tak svěbytným dokumentům, jakými dnes tyto dopisy pro českého čtenáře nesporně jsou, by přesáhl únosnou míru; pozornost v céliních jsme proto přenesli jinam. V dalším článku se k „psaní z války“ vrátíme alespoň na stránkách Délského potápeč. Zde prozatím ostře vybroušená (a námi krácená) předmluva pisatele, skrývajícího se za šuansky znějícím *nom de guerre*: Caradec

Představovat Céline?

Jaká domýšlivost!

Třicet let po jeho smrti nás jeho stín osvětluje, jeho světlo oslňuje.

Tento národní ukřižovaný trpěl za nás, jako ten Jiný, myslel za nás, předvídal za nás, za ubohé blázinky. Běžný egoista by si žil pěkně klidně, oslavovaný, hýčkaný, dekorovaný.

Cílem těchto listů je ve zhuštěné podobě představit předobraz stavu Francie v roce 1990. Hniloba se nedatuje od včerejška. Konec se připravuje už tuze dlouho, i bez Židů. Žid je jenom akcelerátor, katalyzér. Rozkládá mentální stav jako černoch stav mimovolní. Tak je to...

Ideální oběť, to je árijský gój, nejdůvěřivější, nejpitomější z bílého lidského pokolení. Na žlutém si Žid vyláme zuby, na dálně-východní mentální struktuře, kompaktnější, homogennější, jedním slovem nacionálnější se neuchytí. Až přestaneme existovat, Žid, náš parazit, bude zas požírán člověkem žluté rasy.

Céline znal lidi dobře, naneštěstí pro něho, ale naštěstí pro nás, byl příliš citlivý k jejich bolestem, hlavy, srdce či trupu.

Jeho výkřiky zoufalství, povyky, poplachy, kritika naší pohodlnosti, zapadly v nesmírnosti naší lhostejnosti, naší zbabělosti, naší malichernosti, jsme zabráněni jen do kručení zažívání.

Totožnost předválečných Francouzů s těmi dnešními je zjevná: o skutečných problémech se nikdy nemluví. Dovolím si ocitovat úryveček z *Bagatelles pour un massacre*:

Každý Francouz rasou, co se chopí moci, se bez cizinců, bez zahraničních kádrů, cítí ztracen. Okamžitě spěchá, aby se prodal, to je jeho první starost...

Podívejte se na dnešní vládu a její opozici. Jaký je mezi nimi rozdíl? maličkosti! Všichni jsou antirasisti (jako všichni dekadenti), všichni pro lidská práva, všichni demokrati, všichni pro pomoc třetímu světu, přijímání „trpících“, ztroskotanců z celého světa, přebytků porodnosti humanoidů (jsou to kruci naši bratři!), které si přivážíme k nám a platíme je za plození dětí, co nevyhnutelně budou našimi katy.

Pro celou tuhle ničivou politikařinu, malá cesta do Tel Avivu, aby se v branži usadila, obdržela diplom francouzského politika a lidská práva proměnila v práva Židů, samozřejmě v převleku za svobodné vyjádření židovských představ a nápadů.

Všechno tohle nás vede k národnímu rozkladu, posiluje mnohočetné neshody, různé

nicotnosti, nenávisti mezi nejbližšími sousedy.

Jak nemyslet, tak jako Céline, na vliv židokřesťanské morálky na vyhlazení posledních árijců, na masakr bílých, skutečný masakr ... ten náš:

Mí poslední vzácní rodáci, věříte, že je to dílo nějaké nešťastné náhody, že to je smysl dějin... nevyhnutelnost velkých úpadkových období? Ale kdepakže, jak by řekl Ferdinand. Je to plán, Velký plán našeho vyhlazení soustavným zběsilým míšením na židovský příkaz, Židem šířenou mentální nákazou.

Někdy se Žid rozčílí, domnívá se, že ta árijská agonie se moc vleče, že je nevhodné a nevkusné, jak tu ještě gestikulujeme, panáčkujeme, diskutujeme. Tehdy Hebrej ztrácí klid, odhaluje se, sundává masku, stává se neopatrným. Nechcete tomu věřit? Chcete důkaz, malou ozvěnu afektované řeči?

Zde textík od mistra traviče, a ne ledajakého, velikánského patrona vší Patafyziky. Je to jiný jed než ten Locustin, la Voisinové či markýzy de Brinvilliers [ve Francii známých traviček]. Mluvím o Sigmundu Freudovi v listu z 28. srpna 1913, který odeslal ze San Martina a adresoval nedávno otěhotnělé židovské přítelkyni Sabině Spielreinové (viz **Entre Freud et Jung**, Aubier, 1980, str. 273):

Pokud jde o mě, jak víte, jsem vyléčen z jakýchkoli následků náklonnosti k árijcům a mohu předpokládat, že pokud je vaše dítě chlapec, stane se z něj neochvějný sionista. Musí být snědý, nebo se jím alespoň stát (sic). Už žádné plavé hlavy. Na takové nesmysly zapomeňte.

Důležitá, prvořadá věc, kterou je třeba vědět, je, kdo vyhrál v našich moderních válkách? Nejsou to demokratické síly, spojenci, právo na rádobý barbarství ani lidská práva, dokonce ani Židi. Vítěz již několik století stoupá z jihu, je to zkrátka a dobře **černoch**, ten proniká všude, zaplavuje a potápí náš západní svět, nejprve na jihu i na severu v Americe a teď i v Evropě. Dávno před tím se pod negroidním tlakem zhroutily Athény a Řím, vše dobře zorganizované připitomělými bělochy, co kvůli okamžitému zisku připravovali apokalyptickou budoucnost, kterou začínáme nahlížet.

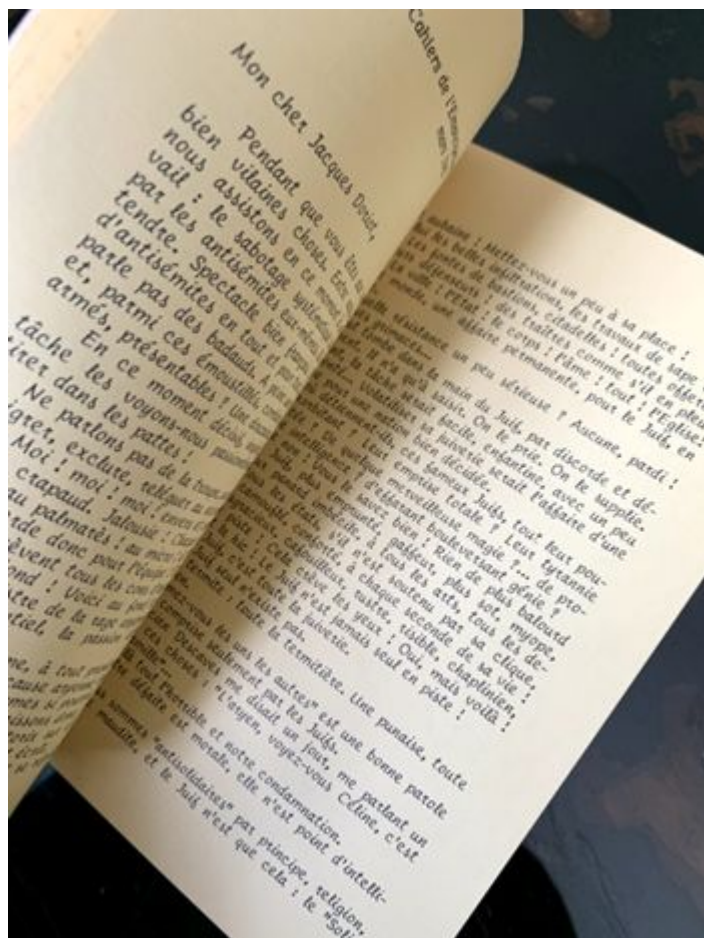

Francouzský panteon dneška aneb Černoch stoupá, vítězí!

To je ten velký, nekonečný černý příliv, ten opravdový. [Dočkáme se po Camusově **Velké výměně**, Raspailovu **Táboru Svatých** i českého překladu **Toute noirceur du monde** (2013) – Všechna čern světa, románu **Pierra Mérota** neboli „240 stran monologu fašisty, fanatického příslušníka Národní fronty“?]

Nyní jsme uvázli ve strašné, blbé slepé uličce, ze které se už nedostaneme... je příliš pozdě... již odedávna je příliš pozdě... od roku 1943... od Stalingradu. [možná od Waterloo?]

Céline žádá po J. Doriotovi, vůdci
Francouzské lidové strany, aby vytvořil
stranu jedinou:
Aryen Socialiste Français